

РЕШЕНИЕ

№ 5965

гр. София, 02.10.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в открито заседание на 18.09.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **4224** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба от В. Т. К. от [населено място], като предмет на съдебен контрол за законосъобразност е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 5, б. „б” от ЗДвП – преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач, когато превозното средство е паркирано в нарушение на правилата за движение на места, обозначени с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство, както и когато създава опасност или прави невъзможно преминаването на другите участници в движението.

В жалбата се поддържа, че принудителната административна мярка е наложена в противоречие с материалноправни норми - отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК. Иска се отмяната на заповедта. Претендират се разноски.

Ответникът – полицаи в група «Съдействие на Центъра за градска мобилност» в отдел «Охранителна полиция» в Столичната дирекция на вътрешните работи изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на оспорената административна заповед и на посоченото в жалбата основание по чл. 146, т. 4 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

На В. Т. К. от [населено място] е наложена принудителна административна мярка по

чл. 171, т. 5, б. „б” от ЗДвП – преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач, когато превозното средство е паркирано в нарушение на правилата за движение на места, обозначени с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство, както и когато създава опасност или прави невъзможно преминаването на другите участници в движението. Принудителната административна мярка е наложена с устно разпореждане на полицаи от група «Съдействие на Центъра за градска мобилност» в отдел «Охранителна полиция» в Столичната дирекция на вътрешните работи. Това обстоятелство се установява от представените и приети като доказателство по спора часови график, ежедневна ведомост на личен състав за 22.03.2013 г., молба от процесуалния представител на ответника, видно от която на 22.03.2013 г. С. К. Г. – служител в група „Съдействие на Центъра за градска мобилност” в отдел „Охранителна полиция” е разпоредила репатрирането на моторно превозно средство „Нисан” с рег. [рег.номер на МПС] , което е било паркирано в отсечката между [улица]и [улица]. От събраните по делото доказателства се установява, че срещу наложената принудителна административна мярка от жалбоподателя в производството пред настоящата инстанция е било подадено възражение до директора на поделение „Паркиране и мобилност” в [фирма], в което е посочил, че автомобилът е бил паркиран с инвалидна карта № 017812 от 20.03.2014 г. От събраните по делото доказателства се установява, че подадената жалба е била уважена, като е разпоредено и възстановяване на заплатената от него сума в размер на 63 лв., представляваща такса за репатриране на автомобила в размер на 60 лв. и 3 лв. такса за паркинг (като доказателство по спора е представен и разходен касов ордер за възстановената сума).

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена чрез административния орган, в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

По същество, същата е основателна по следните съображения:

В чл. 171 от ЗДвП са посочени принудителните административни мерки, които се прилагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения. Съгласно чл. чл. 171, т. 5, б. „б” от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага и принудителна административна мярка преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач, когато превозното средство е паркирано в нарушение на правилата за движение на места, обозначени с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство, както и когато създава опасност или прави невъзможно преминаването на другите участници в движението. Това е и принудителната административна мярка наложена на жалбоподателя в настоящото производство. Съдът намира, че наложената принудителна административна мярка е незаконосъобразна. Не е налице е приложението на нормата на чл. 171, т. 5, б. „б” от ЗДвП. От представените по делото доказателства не се установява, че на 22.03.2013 г. в [населено място], като е паркирал в г. С., [улица]в отсечката между ул. 4лавеле” и [улица]лек автомобил „Нисан” с регистрационен номер СА 0901 ТМ В. Т. К. е паркирал превозното средство в нарушение на правилата за движение на места,

обозначени с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство, както и когато създава опасност или прави невъзможно преминаването на другите участници в движението. От събраните по делото доказателства не се установява по никакъв начин, че превозното средство е било паркирано на място, обозначено с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркираното превозно средство, както и че е създавала опасност или пък е правил невъзможно преминаването на другите участници в движението. Доказателство в тази насока е и обстоятелството, че на жалбоподателя в производството пред настоящата инстанция не е било наложено административно наказание във връзка с принудителното преместване на превозното средство (обстоятелство, което се установява от представеното като доказателство по спора писмо рег. № Я37337/09.07.2013 г.). Аргумент в тази насока е и представеното и прието като доказателство по спора писмо от директора на [фирма], в което е посочено, че подадената от В. К. жалба във връзка с принудителното преместване на автомобил „Нисан” с регистрационен [рег.номер на МПС] е уважена и заплатената от него сума ще му бъде възстановена в касата на търговското дружество. С оглед на обстоятелството на уважаване на подаденото от жалбоподателя възражение до директора на [фирма] настоящата съдебна инстанция приема за осъществени се фактическите обстоятелства, посочени в жалбата, а именно, че пътното превозно средство е обслужвало лице, притежаващо документ за инвалидност. В тази връзка е неотнормимо по спора обстоятелството дали на мястото на паркиране на автомобила е имало сигнализация на пътя с пътен знак В27. Посочената неотнормимост се определя от настоящата съдебна инстанция с оглед на чл. 68, ал. 2 от Наредба № 18 от 23.07.2001 г. за сигнализация на пътищата с пътни знаци, съгласно който забраните, въведени с пътни знаци В2, В3, В14 и В27, не се отнасят за пътните превозни средства на лица, които притежават документ за инвалидност и чл. 80, ал. 9, съгласно който забраната на пътен знак В27 не се отнася за пътните превозни средства на лица, притежаващи документ за инвалидност, и за пътните превозни средства, превозващи болни до или от лечебно заведение, за времето, необходимо за слизване или качване на болния. В тази връзка и съгласно чл. 50, ал. 2, т. 3 от ППЗДвП забраните, въведени с пътни знаци В2, В3, В14, В27 и В28 не се отнасят за пътни превозни средства, обслужващи лица, притежаващи документ за инвалидност. Следователно принудителната административна мярка е незаконосъобразна.

При тези данни съдът намира, че наложената принудителна административна мярка съставлява индивидуален административен акт, издаден от компетентния орган, но при липсата на законоустановените в чл. чл. 171, т. 5, б. „б” от ЗДвП предпоставки. По изложените съображения оспореният административен акт е незаконосъобразен, поради което следва да бъде отменен. Заедно с жалбата е предявен и иск за обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 63 лв., представляващи такса за евакуиране на автомобил и такса паркинг, но от събраните по делото доказателства се установява, че посочените суми са били възстановени на жалбоподателя.

От страна на жалбоподателя е направено искане за присъждане на разноски, което с оглед на изхода на спора се определя като основателно и на жалбоподателя следва да се присъдят направените по делото разноски в размер на 210 лв., представляващи възнаграждение за адвокат в размер на 200 лв. и внесена държавна такса за образуване на съдебното производство в размер на 10 лв.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи, съдът и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наложената на В. Т. К. на 22.03.2013 г., от полицаи от група «Съдействие на Центъра за градска мобилност» в отдел «Охранителна полиция» в Столичната дирекция на вътрешните работи, принудителна административна мярка по чл. 171, т. 5, б. „б” от ЗДвП, като незаконосъобразна.

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи да заплати в полза на В. Т. К. направените по делото разноски в размер на 210 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ